

no, potem se pa ravnajte po podanih naukih in navodilih! Začnite z lepim, dostojnim vedenjem! Vaš zgled bo kar sam pritegnil še druge. Ogenj se ob ognju užge in lepo vedenje ob lepem vedenju.

J. E. Bogomil:

Dogodki.

I.

Naj le pride!« je naročila teta pri slovesu. »Prav vesela ga bom.«

Tistega dne je bilo torej sklenjeno; Trdinov Janko bo šel teti Mini srečo voščiti. In sam bo šel. Sicer se mu je ponujala sestra Metka, da ga bo spremila, pa je ni maral. Sam bo šel! Ljudje naj vedo, da je Janko junak. Pa naj tudi vedo, da ni junak. Janko se je namreč bal, da bi mu Metka ne pojedla preveč dobrot, kar mu jih bo dala teta. Tudi zato je hotel iti sam. Torej — sam!

Stari oče so poiskali za tablo v kotu že pozabljeno in zaprašeno »voščilno knjigo«. V njej so poiskali za Janka primerno pesmico. Pa so jo tudi našli.

»Tale bo!« so rekli.

In Janko se je pričel učiti. Dan za dnevom je gonil:

Ljuba teta! Za vaš god
Bog vam srečo daj povsod,
vedno zdravje in veselje!
Ko pa pride grenka smrt,
naj vam bo svet' raj odprt —
angel naj vas k Bogu pelje!

Voščilo je bilo malo težko, glava pa lahka. Zato je šla težka reč le s težavo v lahko reč. Zlasti prvi dve vrstici sta fantu nagajali. Nista ostali v lahki reči, pa ne! Kar spet ven sta se zmuznili. Ali pa sta skočili narobe, le prav nista hoteli iti. Fantu je šlo včasih na jok, včasih pa v ploho.

Ljuba teta! Za vaš god
Bog vam srečo daj v en sod — —

A kaj, če se doma zmede! Pri teti, pri teti —
tam bo stiska!

Učil se je pa le. In ko je prišel tisti slavnostni dan, je mislil in upal, da bo šlo.

II.

Dan je bil meglen in neodločen. Skoro je že malo rosilo. A Janko je le hotel iti. Dali so mu nekaj dežniku podobnega in pa šopek v roke. Pa je šel. Na to ni mislil, kako bo opravil; pač pa dosti na to, kaj bo dobil. Ali znabiti pomarančo ali medu ali pa piškotov? Kaj pa — kakšnega konja in bič in voz —?

»Hev, hev, hev, hev!« se je zadrlo pred njim.

Majhno Robinčevo kuže mu je zastavilo pot. Lajalo je in skakalo in bevskalo. Oh, ko bi bila vendar zdajle Metka tu! Gotovo bi prepodila to mrcino pasjo. Pa je ni! In on sam je kriv, da je ni. Prav-zaprav ne on sam, ampak nevoščljivost njegova. Oh, oh! Kako bo zdaj?

Toda — čemu ima pa dežnik? Mar kaj dežuje? Le okoli nosa je malo moker. Ha! Z dežnikom nad psa! Bomo videli, kdo bo hujši? Kdo bo hujši! Bomo videli! Janko ali to šcene!

I seveda — zmaga bi bila gotova, samo, če bi pes ne imel zob. In pa, če bi pes ne bil tako neumen,

kakor je. Janko se mu postavi v bran z dežnikom, kuže neumno pa misli, da se hoče Janko z njim trgati. Z dežnikom in z njim, psom! Pa skoči mrcina v dežnik in zasadi vanj svoje ostre zobe. — Resk! — je reklo, pa se je pokazala luknja v blagu. In še se je in še...

Juj, Janko! To pa ni kar tako. Kaj, če pride pes do beđer? Do hlač! Ali sme misliti na kaj takega?

Bežimo! In Janko jo ubere kratkih, pa vse eno dosti urnih nog in z dežnikom enako kislega obraza proti domu.

Bumf! — Oho! — Bu-u-u! U-u-u! — Na gladki cesti je padel v kotlo. Juj, kakšen je! Zamazan, blaten, moker, z razcefraním dežnikom, šopek ves razkuzman... Tak se je pricmeril domov. Vsi so ga pomilovali, celo Metka. Na videz vsaj. Prav v zadnjem kotičku srca mu je pa le privoščila. Je že tako, čeprav bi ne smelo biti... Nevoščljivec!

(Konec.)